

Sygn. akt I C 2087/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz K. B. kwotę (...),87 (cztery tysiące trzysta cztery złote 87/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2011 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 609,30 (sześćset dziewięć złotych 30/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 61,70 złotych (sześćdziesiąt jeden złotych 70/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
5. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 95,98 złotych (dziewięćdziesiąt pięć złotych 98/100) tytułem wydatków pokrytych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa,
6. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 863,79 złotych (osiemset sześćdziesiąt trzy złote 79/100) tytułem wydatków pokrytych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 2087/12

UZASADNIENIE

K. B. w dniu 21 listopada 2011 roku wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od (...) SA w W. kwoty 4761,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu K. B. wskazał, że w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa dokonał naprawy samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowił własność (...) R. S., (...) spółki jawnej G.. Naprawa miała na celu usunięcie uszkodzeń powstałych w przedmiotowym pojeździe wskutek kolizji drogowej w dniu 17 maja 2011 roku. Pojazdy miały wykupione polisy OC u pozwanego. Za wykonaną naprawę powód obciążył (...) R. S., (...) spółkę jawną fakturą na kwotę 19196,63 złotych brutto (15607,02 złotych netto). Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, wypłacił odszkodowanie w kwocie 10845,15 złotych i uchylił się od naprawienia szkody w pełnej wysokości.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł, że nie wypłacił powodowi dalszego odszkodowania w kwocie dochodzonej pozwem uznając, że odszkodowanie z tytułu niniejszej szkody zostało wypłacone.

Sąd ustalił stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2011 r. stanowiący własność (...) R. S., W. O.sp. j. w G.samochód osobowy marki S. (...)o numerze rejestracyjnym (...)uczestniczył w kolizji drogowej z samochodem marki V. (...)o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku tego zdarzenia samochód S. (...)uległ uszkodzeniu (okoliczność bezsporna).

Właściciel uszkodzonego pojazdu marki S. (...) zlecił naprawę zakładowi (...). Całkowity koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy uwzględnieniu kosztu użytych materiałów oraz stawki roboczej w wysokości 120 złotych za godzinę prac naprawczych wyniósł 19.196,63 złotych brutto/15 607,02 złotych netto. (dowód: faktura VAT nr (...) -k.38, kalkulacja naprawy nr (...) -k.39-44)

W dniu 19 maja 2011 roku pomiędzy (...)R.(...)K. B.(Uprawnionym) a Opal R. S., (...) Spółką Jawnąz siedzibą w G.(Zobowiązanym) została zawarta umowa przelewu praw z polisy ubezpieczeniowej. Zgodnie z § 3 w/w umowy Zobowiązany przelewa na rzecz uprawnionego swoją wierzytelność przypadającą mu od (...) S.A.w związku z likwidacją szkody w pojeździe marki S. (...)o numerze rejestracyjnym (...). Pismem z tego samego dnia (...) R. S., (...) Spółka Jawnazawiadomiła (...) S.A.o przelewie wierzytelności, dołączając umowę przelewu praw z polisy ubezpieczeniowej. (Umowa przelewu wierzytelności z dnia 19.05.2011r. –k.45-46, zawiadomienie o przelewie wierzytelności –k.47)

Likwidacja szkody została przeprowadzona przez (...) S.A. w W., w którym ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej wykupiony miał właściciel samochodu V., odpowiedzialny za kolizję w dniu 17 maja 2011 r. (okoliczność bezsporna).

(...) S.A.przyznało i wypłaciło poszkodowanemu (...) R. S., (...) Spółka Jawnaz siedzibą w G.odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki S. (...)o numerze rejestracyjnym (...)w kwocie 1.926,40 złotych. (dowód: pismo (...) S.A.z dnia 1.06.2011r.o przyznaniu odszkodowania -akta szkody-k.26)

Pozwany w dniu 6 września 2011 roku przyznało łączną kwotę 12.668,75 złotych z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pomniejszone o wcześniejszą wypłaconą kwotę tj. 1.926,40 złotych. Na kwotę odszkodowania złożyły się: kwota 8.918,75 złotych z tytułu kalkulacji posiadaczy pojazdów oraz kwota 3.750,00 złotych z tytułu kosztów pojazdu zastępczego lub wynajęcia pojazdu zastępczego. (dowód: pismo (...) S.A. z dnia 6.09.2011r.- k 37-38- akta szkody)

W dniu 4 lipca 2011 r. A. T.B.wystawił fakturę VAT o numerze (...)na rzecz (...) R. S.W. O.sp. j. na kwotę 19196,63 złotych tytułem naprawy pojazdu S. (...) (okoliczność bezsporna).

Samochód S. (...) został nabyty przez (...) sp. z o.o. sp. k. w 2006 r. jako fabrycznie nowy. Pojazd przed szkodą w dniu 17 maja 2005 r. nie uczestniczył w innych kolizjach drogowych i nie odniósł w tym okresie żadnych szkód. (pismo k. 75, zawiadomienie o przekształceniu k. 76)

Koszt naprawy pojazdu S. (...) wynosił 18 634,52 złotych brutto netto 15150,02 złotych (opinia biegłego k. 199-200).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta szkody i dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Wobec charakteru zakresu sporu w niniejszym postępowaniu zasadniczym dowodem przeprowadzonym przez Sąd był dowód z opinii biegłego sądowego. Sąd przyjął opinię złożoną przez biegłego za bezstronny i wiarygodny dowód w sprawie.

W ocenie Sądu, opinia wraz z dodatkowymi wyjaśnieniami i uzupełnieniami jest przekonywująca, wyczerpująco uzasadniona, rzetelna, pełna i pozwala w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się więc żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłego. Tym samym, w ocenie Sądu opinia biegłego stanowiła istotny i obiektywny dowód w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 17 maja 2011 roku, kwestionował natomiast wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Wskazać ponadto należy, iż w niniejszej sprawie sporny nie pozostawał koszt najmu pojazdu zastępczego w wysokości 3.750,00 złotych netto (k. 35 akt szkody), wobec czego kwestia ta nie będzie stanowić przedmiotu rozważań Sądu.

Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ogólną zasadę ubezpieczenia samej już odpowiedzialności cywilnej określa 822 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). W myśl art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Wszystkie powyższe uwagi prowadzą do stwierdzenia, że rozpatrywane w niniejszej sprawie żądanie K. B. skierowane przeciwko pozwanemu (...) S.A. należy uznać za słuszne co do zasady. W wyniku wypadku z dnia 17 maja 2011 roku samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do (...) R. S., (...) Spółki Jawnej z siedzibą w G. uległ bowiem uszkodzeniu, zaś wierzytelność

z tytułu odpowiedzialności za powstałą szkodę na mocy umowy z dnia 19 maja 2011 r. została przeniesiona na stronę powodową.

Wskazać należy, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., natomiast zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztu części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z zasadami ogólnymi (art. 363 k.c.) szkoda powinna zostać naprawiona według wyboru poszkodowanego - przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W wypadku zakładu ubezpieczeń, ponoszącego odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę szkody, odpowiedzialność ograniczona jest w zasadzie do zapłaty świadczenia pieniężnego. Zakład ubezpieczeń ma obowiązek zwrócić wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki przywracające stan poprzedni. Do wydatków tych należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Odmienny pogląd prowadzi bowiem do niemożliwego do przyjęcia wniosku, że w sytuacji gdy uszkodzona została rzecz już częściowo używana, to ciężar jej przywrócenia do stanu poprzedniego spoczywa częściowo na poszkodowanym. Do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawnionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę

szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111). Na marginesie wskazać należy, iż w orzecznictwie dominuje ponadto stanowisko, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601).

Samochód należący do (...) R. S., (...) Spółki Jawnejz siedzibą w G.został skutecznie naprawiony. Za naprawę pojazdu została wystawiona faktura VAT na kwotę 19.196,63 zł brutto. Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 10 845 złotych. Sporna pozostawała zatem kwota 4.761,87 złotych.

Zgodnie z uchwałą SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, iż decydujące znaczenie mają ceny obowiązujące na rynku lokalnym. Podniósł w związku z tym, iż jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie miałby podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom.

W związku z tym, że pozwany kwestionował wycenę naprawy pojazdu sporządzoną przez stronę powodową, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdów, Z przedłożonej do akt niniejszej sprawy opinii biegłego wynika, że koszty naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z zastosowaniem stawki 120 złotych netto za roboczo godzinę stosowanej przy tego typu pracach wynoszą 15.150,02 (netto)/ 18.634,52 (brutto).

Sąd biorąc pod uwagę wiedzę i doświadczenie biegłego przy rozstrzygnięciu sprawy uwzględnił wskazane przez niego koszty naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek zdarzenia z dnia 17 maja 2011 r.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy przedmiotowego pojazdu są koszty wskazane w opinii biegłego w wysokości 15.150,02 złotych (netto)/ 18.634,52 złote (brutto). Pozwany zaś, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji samochodu do stanu sprzed kolizji.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 10 845,15 złotych z tytułu odszkodowania posiadaczy OC pojazdów , a w związku z tym w dalszym ciągu pozostaje zobowiązany do refundacji kwoty 4 304,87 złotych (15 150,02 [koszt naprawy]- 10 845,15 złotych). Powództwo zatem w tej części zasługiwało na uwzględnienie, i dlatego też w punkcie I wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4. 304,87 złotych oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. W myśl zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Powód wystawił w dniu 4 lipca 2011 roku Fakturę VAT nr (...)wzywając (...) R. S., (...) Spółki Jawnejz siedzibą w G.do zapłaty kwoty 19196,63 złotych w terminie 14 dni do dnia 18 lipca 2011 roku. Wobec powyższego na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od dnia od dnia 19 lipca 2011 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c. wobec częściowego jedynie uwzględnienia powództwa. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu wyrażoną w art. 100 k.p.c. każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę. Sąd w niniejszej sprawie ustalił zasadę, że powód wygrał niniejsze postępowanie w 90 % zaś pozwany w 10%.

Na poniesione przez powoda koszty składają się opłata od pozwu-

60 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika- 600 złotych, opłata skarbową - 17 złotych. Pozwany jest mu zatem obowiązany zwrócić kwotę 609,30 złotych

(90 % z 677 złotych)- punkt III wyroku. Pozwany zaś poniósł koszty procesu w kwocie 617 złotych, tj. 600 złotych z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego (§ 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.nr.163 poz.1349 z późn. zm.), 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W związku z czym pozwanemu należał się zwrot poniesionych kosztów w kwocie 61,70 złotych.

W przedmiotowej sprawie Sąd poniósł wydatki pokryte tymczasowo

z rachunku Skarbu Państwa w kwocie 959,77 złotych. Zgodnie z art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których stroną nie miała obowiązków uiścić lub których nie miał obowiązków uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, Sąd biorąc pod uwagę procentowe rozdzielenie kosztów procesu nakazał pobrać od stron postępowania na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwoty wskazane w pkt V i VI wyroku tytułem wydatków pokrytych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa.

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.